Ei olleks tülli egga kohtokäimist. Keik, püssid ja sulled, tangid ja haamred, sahhad ja äkked, lussikad ja waagnad olleks ilma asjata. Innimeste aeg lähhäks iggawaks, nad lähhäksid aiawiteks jallutama, ehk wahhiks sellite maas ja aigutaks ennast surnuks.

Jo nüüd teate, kus mailma keskpaik on?

Keik lomad, mis on Jummal toond
Ja mis ta Ma peäl ette toond,
Ni hästi lind, mis oksa peäl
Ja neljajalgne kargab teäl, —
Keik omma lodud seädo siis
On igga ühhel omma wiis;
Kes metsa poosas römo nääb,
Kui temma senna rahhul' jääb.
Et sui kül pallaw, talwe külm,
Mil monni wihm ja tuiso ilm
Ta nahhast, ihhust läbbi lööb,
Ei soio siiski, mis ta söob.

Waat innimest! mis temma teeb:
Ta lomad, wiljad, kallad söob;
Mis maast ja merrest kätte saab,
Keik läbbi omma kerre aab —
Ja siiski on tal hädda nälg
Ja tühhi köht jo murre wälg;
Et prugib ärra kiwwid, puud,
Seäl jures waewab kondid, luud, —
Ja ikka palja köhhо eest,
Kes tagga aiab iggameest!

Miks end ikka asjata
Koormad lia murrega?
Miks sa lahkud Jummalast
Ja temma armo sannast? —
Eks sa weel ei unnest ärka,
Egga sedda moista, märka,
Et sind söma, joma pärrast
Polle Jsand lonud targast'! —
Wötta, hakka mötlema:
„Ma pean ükskord surrema!"
Siis jääb mahha warra, rikkus, —
Hingel kestab Jesu heldus.
